

LECTOR UNIV. DR. TEODOR MANEA

Procuror la Parchetul de pe lângă
Înalta Curte de Casație și Justiție,
Direcția Națională Anticorupție

DREPT PENAL – PARTEA SPECIALĂ
ȘI INFRAȚIUNI PREVĂZUTE
ÎN LEGI SPECIALE

NOTE DE CURS

Editura
Amangiu
2021

CAPITOLUL I.

ASPECTE ESENȚIALE PRIVIND INFRAȚIUNEA DE OMOR SIMPLU^[1].

IDENTIFICAREA INTENȚIEI DE A UCIDE

După cum se știe, infracțiunile prin care se protejează viața sunt primele care se găsesc în Partea specială a Codului penal, în conformitate cu importanța valorii pe care sunt menite să o apere.

Față de scopul prezentei lucrări, nu vom aborda aici în mod exhaustiv problematica legată de omor (de altfel, un astfel de demers ar fi și inutil, existând o literatură juridică abundentă cu privire la aceasta^[2]), ci ne propunem să tratăm câteva aspecte mai dificil de înțeles și mai greu de aplicat în practică.

§1. Diferențierea între infracțiuni

De multe ori în practică este dificilă traducerea juridică a faptelor, în contextul în care acestea pot îmbrăca haina mai multor infracțiuni în același timp. Întrebarea, în contextul infracțiunii de omor, este de o importanță mult peste simplul exercițiu juridic, în condițiile în care sancțiunea ce poate fi aplicată este substanțial diferită. Este cu totul altceva să apreciezi că o serie de lovituri aplicate victimei reprezintă o tentativă de omor, față de a spune că sunt incidente dispozițiile art. 193 alin. (2) C. pen., și anume fapta de loviri sau alte violențe.

^[1] „Art. 188. Omorul. (1) Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepsește”.

^[2] A se vedea, spre exemplu, V. CIOCLEI, *Drept penal. Partea specială I. Infracțiuni contra persoanei și infracțiuni contra patrimoniului*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 10 și urm.

Problema nu este deloc nouă, fiind analizată cam de când au apărut incriminările în această materie. În esență, problema se identifică în contextul laturii subiective: prin violențele aplicate cu știință, autorul a urmărit sau acceptat că se va produce decesul ori nu. În primul caz avem omor, în celălalt loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

La fel și atunci când diferențiem faptele deucidere din culpă. Aici întrebarea este următoare: a acceptat autorul că se va produce decesul sau a considerat în mod ușuratic că activitatea sa, de executare a unor trageri cu arma de foc, de exemplu, nu va avea un astfel de rezultat, mai mult, că nici nu va răni măcar o persoană?

Și mai dificil de apreciat este când există acte violente care nu conduc la decesul persoanei, în contextul în care trebuie decis dacă sunt incidente textele privind tentativa la omor sau nu.

Recunoscând aceasta, într-o decizie de îndrumare a fostului Tribunal Suprem se reține că „fapta de vătămare corporală, prin care făptuitorul a pus în primejdie viața unei persoane, reprezentându-și însă că prin aceasta s-ar putea produce și moartea – dacă a urmărit sau a acceptat acest rezultat, fără ca moartea să se fi produs din cauze independente de voința sa –, constituie tentativă la infracțiunea de omor. Dacă făptuitorul, punând în mod obiectiv în pericol viața persoanei vătămate, nu a avut reprezentarea morții victimei sau, chiar dacă și-a reprezentat această posibilitate, nu a urmărit-o sau acceptat-o, fapta constituie infracțiunea de vătămare corporală”^[1].

Fiind o problemă cu multe ramificații, identificarea unor **criterii de apreciere și de stabilire a existenței intenției de a ucide** a preocupat practica și doctrina.

^[1] Plenul Trib. Suprem, dec. de îndrum. nr. 6/1974, în R.R.D. nr. 3/1975, p. 32.

§2. Intenția de a ucide

2.1. Astfel, „intenția de a ucide se stabilește ținând seama de locul aplicării loviturii (ceafa, unde s-a secționat o parte din măduva spinării), intensitatea loviturii și instrumentul folosit”^[1].

Apoi, „intenția de a omorî trebuie dedusă, în primul rând, din împrejurările în care s-a săvârșit fapta. Numai în raport cu manifestările specifice acestui moment pot fi avute în vedere și manifestările verbale ale inculpatului anterioare comiterii infracțiunii, care – fiind susceptibile de a reflecta o hotărâre eventual între timp modificată – nu trebuie să constituie în niciun caz punctul de plecare în stabilirea intenției”^[2].

La fel, „lovirea părții (persoanei – n.n.) vătămate în regiunea tempo-parietală cu un obiect dur, apt de a ucide și cu intensitate, materializată în gravitatea leziunilor și consecințele acestora, impune concluzia că inculpatul a prevăzut posibilitatea morții victimei și, chiar dacă nu a urmărit acest rezultat, l-a acceptat, acționând deci cu intenție”^[3], iar „împrejurarea că victima nu a decedat imediat după ce a fost lovită nu conduce la inexistența infracțiunii de omor, de vreme ce s-a stabilit intenția de a ucide, și nu aceea de a lovi, intenție dedusă din materialitatea faptelor, din instrumentul utilizat, din locul unde s-a aplicat lovitura și din intensitatea loviturii”^[4].

[1] Trib. reg. Brașov, dec. pen. nr. 870/1965, J.N. nr. 9/1966, p. 167, în T. VASILIU, G. ANTONIU, ȘT. DANEȘ, GH. DĂRÎNGĂ, D. LUCINESCU, V. PAPADOPOPOL, D. PAVEL, D. POPESCU, V. RĂMUREANU, *Codul penal comentat și adnotat. Partea generală*, Ed. Științifică, București, 1972, p. 106.

[2] Trib. Suprem, col. pen., dec. nr. 125/1961, L.P. nr. 9/1961, p. 97, în T. VASILIU, G. ANTONIU, ȘT. DANEȘ, GH. DĂRÎNGĂ, D. LUCINESCU, V. PAPADOPOPOL, D. PAVEL, D. POPESCU, V. RĂMUREANU, *op. cit.*, p. 105.

[3] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 6002/2004, www.scj.ro.

[4] Trib. Suprem, col. pen., dec. nr. 807/1958, J.N. nr. 4/1958, p. 750, în T. VASILIU, G. ANTONIU, ȘT. DANEȘ, GH. DĂRÎNGĂ, D. LUCINESCU, V. PAPADOPOPOL, D. PAVEL, D. POPESCU, V. RĂMUREANU, *op. cit.*, p. 106.

Pe aceeași linie de argumentare, „spre deosebire de infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, infracțiunea de omor este condiționată de existența intenției de a ucide, dedusă, între altele, din folosirea unor mijloace apte de a produce acest rezultat, regiunea corporală lezată și intensitatea loviturilor aplicate. În speță, moartea victimei nu s-a produs datorită unei acțiuni praeterintenționate; aplicând numeroase lovituri cu pumnii și picioarele în zone vitale ale victimei, majoritatea lor asupra capului, cu intensitate deosebită, încât au determinat în final moartea acesteia, inculpații și-au reprezentat producerea rezultatului letal pe care, chiar dacă nu l-au dorit, l-au acceptat, astfel că au acționat cu intenția de a ucide. Sub acest aspect, este relevant că din raportul de autopsie rezultă că numai în zona capului au fost identificate 10 semne de violență extremă, produse prin loviri repetate cu corpuri contondente, care au condus la moartea victimei prin comă cerebrală consecutivă contuziei grave difuze și hemoragiei subarahnoidiene”^[1].

De asemenea, „în situațiile când nu există alte probe pentru stabilirea poziției subiective a persoanei care, prin acte de violență, a cauzat decesul victimei, aceasta trebuie dedusă din împrejurările de fapt ale cauzei. Atunci când obiectul vulnerant folosit este apt să cauzeze moartea, iar loviturile au fost aplicate cu intensitate deosebită, asupra capului, cauzându-se victimei fractură craniană frontală cu hemoragie meningo-cerebrală, intenția directă de a ucide este neîndoielnică, iar fapta constituie infracțiunea de omor”^[2].

Însă, „pentru a se stabili existența intenției de omor în cazul în care inculpatul, lovind, a provocat moartea victimei, este necesar să se facă o apreciere dialectică a tuturor împrejurărilor anterioare, concomitente și posterioare săvârșirii faptei. În stabilirea intenției nu pot fi deci luate în considerare numai elemente izolate – cum ar fi instrumentul cu care s-a lovit sau intensitatea loviturilor –, atât

^[1] C.S.J., s. pen., dec. nr. 454/1998, în R.D.P. nr. 4/1999, p. 151.

^[2] Trib. Suprem, s. pen., dec. nr. 14/1986, în C.D. 1986, p. 255.

timp cât există și alte elemente din care poate fi dedusă adevărata poziție subiectivă a făptuitorului”^[1].

Ca o altă aplicație a acestor constatări, s-a stabilit că „fapta inculpaților, aflați pe malul unui râu, de a determina victima care nu știa să înoate, prin amenințări cu acte de violență, să sară în apă, la o temperatură scăzută, și de a arunca crengi în apă pentru a împiedica victima să revină pe mal, urmată de plecarea inculpaților de la locul faptei, victima decedând prin înec, constituie infracțiunea de omor, săvârșită cu intenție indirectă, întrucât inculpații au prevăzut rezultatul faptei și, deși nu l-au urmărit, au acceptat posibilitatea producerii lui, având în vedere necunoașterea capacității victimei de a înota până la celălalt mal, temperatura scăzută și plecarea de la locul faptei”^[2].

Mai mult decât atât, „independent de aptitudinea leziunilor de a pune concret viața victimei în primejdie, lovirea acesteia în mod repetat, cu un instrument special conceput pentru tăiere/înțepare, vizând o zonă anatomică traversată de căi aeriene, nervoase și circulatorii, toate de importanță vitală și amplasate superficial, zonă prin a cărei lezare se creează o stare de pericol major pentru viața și integritatea corporală a persoanei, atestă intenția de a suprima viața. Inculpatul a comis violențele materiale efective asupra persoanei vătămate cu ajutorul unui cuțit (obiect apt de a produce moartea victimei), iar loviturile au fost orientate spre gâtul persoanei vătămate (zonă a cărei lezare poate conduce la decesul victimei), pentru a înlesni deposedarea prin violență. De altfel, pe întregul curs al procesului penal, inculpatul a declarat că a intenționat săucidă persoana vătămată”^[3], ceea ce ne conduce la concluzia că se poate reține infracțiunea de omor în formă tentată, și nu alta mai ușoară, **chiar în contextul în care viața victimei nu a**

[1] Trib. Suprem, col. pen., dec. nr. 678/1962, J.N. nr. 1/1963, p. 173, în T. VASILIU, G. ANTONIU, ȘT. DANEȘ, GH. DĂRÎNGĂ, D. LUCINESCU, V. PAPADOPOL, D. PAVEL, D. POPESCU, V. RĂMUREANU, *op. cit.*, p. 104.

[2] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 757/2011, www.scj.ro.

[3] C.A. Galați, s. pen. și min., dec. pen. nr. 1290/2018, Lege5.ro.

fost efectiv pusă în pericol. Astfel, „fapta de a lovi victima în abdomen cu o sticlă spartă, cauzându-i o plagă înjunghiată cu eviscerație de intestin subțire, care a necesitat 12-14 zile de îngrijiri medicale, constituie tentativă la infracțiunea de omor indiferent dacă, potrivit actelor medico-legale, leziunile traumatice au pus sau nu în primejdie viața victimei, întrucât existența tentativei la infracțiunea de omor nu este condiționată de punerea în primejdie a vieții. Noțiunea de punere în primejdie a vieții, utilizată în actele medico-legale, privește aspectele medicale, în timp ce tentativa la infracțiunea de omor aspectele juridice”^[1]. În același sens, s-a stabilit că „există tentativă la infracțiunea de omor, chiar dacă leziunile suferite nu au pus în primejdie viața persoanei vătămate, atâta vreme cât, în raport cu regiunea anatomică în care a aplicat lovitura, cu obiectul folosit și cu intensitatea loviturii, s-a constatat că inculpatul a prevăzut că, în urma acțiunii sale, victima ar putea să moară și a acceptat survenirea acestui rezultat care, datorită altor împrejurări sau situații, nu s-a produs”^[2].

2.2. Pe de altă parte, „aplicarea de multiple lovituri cu un băț victimei, urmată de aruncarea ei pe pat, cu care ocazie a fost lovită la cap de marginea din lemn a acestuia, producându-i-se leziuni grave, din cauza cărora a decedat după puțin timp, relevă că inculpatul a avut reprezentarea că acțiunea sa violentă îndreptată împotriva unui copil în vârstă de 3 ani putea să îi cauzeze moartea și, chiar dacă nu a urmărit un atare rezultat, a acceptat totuși eventualitatea ca el să survină ca o consecință a faptei sale. Rezultând, astfel, existența intenției, fapta inculpatului trebuia încadrată în infracțiunea de omor calificat, iar nu în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte”^[3], ceea ce ne face să concluzionăm că **și vârsta victimei, dacă dovedește o stare de vulnerabilitate a acesteia,**

^[1] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 107/2010, www.scj.ro.

^[2] C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 16/A/1996, în R.D.P. nr. 3/1996, p. 129.

^[3] C.S.J., s. pen., dec. nr. 1472/1999, în R.D.P. nr. 2/2001, p. 181-182.

poate juca un rol în stabilirea intenției de a ucide. La fel, „dacă victima l-a lovit pe inculpat cu o cârjă peste spate și, încercând să îl lovească din nou, inculpatul a prins cârja și apoi i-a dat drumul, victima dezechilibrându-se și căzând pe spate în stradă, iar în timp ce victima în vârstă de 73 de ani se afla căzută în stradă, inculpatul i-a aplicat cu putere, cu picioarele, multiple lovituri în zone vitale, fapta se încadrează în infracțiunea de omor, săvârșită în condițiile circumstanței atenuante a provocării, iar nu în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, întrucât, aplicând victimei cu putere, cu picioarele, multiple lovituri în zone vitale și având în vedere vârsta și starea de sănătate a victimei care se deplasa cu ajutorul unei cârje, inculpatul a prevăzut posibilitatea de a se produce moartea acesteia și, chiar dacă nu a urmărit-o, a acceptat-o, existând intenția specifică infracțiunii de omor, în modalitatea intenției indirecte”^[1].

De asemenea, „fapta inculpatului de a immobiliza un copil în vârstă de 4 ani și de a turna apă clocotită peste corpul acestuia, în zone vitale și nevitale, mai întâi cu o cană de 250 de ml, iar ulterior cu un cazan de 15 l, cauzându-i suferințe prelungite, de mare intensitate – acțiune întreruptă prin intervenția unei persoane –, întru-nește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor”^[2].

2.3. Mergând mai departe, „la stabilirea intenției cu care a acționat făptuitorul se au în vedere, între altele, obiectul vulnerant folosit, zona spre care au fost îndreptate actele de violență, intensitatea acestora, precum și gravitatea leziunilor cauzate. În speță, inculpatul, persoană cu o constituție robustă, a aplicat victimei, care avea o talie medie și sănătatea precară, multiple lovituri timp de aproximativ o jumătate de oră, în diferite zone ale corpului, folosind obiecte contondente, apte, fiecare, de a ucide. Astfel, inițial inculpatul a lovit victima cu pumnii și cu picioarele, apoi i-a aplicat

^[1] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 292/2011, www.scj.ro.

^[2] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 2033/2010, www.scj.ro.

numeroase lovituri peste picioare și torace cu o bătă din lemn de corn, până când aceasta s-a rupt, după care a continuat să o lovească cu o coadă de târnăcop din lemn de esență tare, peste membrele inferioare și superioare, precum și peste torace. Intensitatea acestor lovituri a fost deosebită, din raportul medico-legal de autopsie rezultând că pe corpul victimei au fost identificate 21 de semne de violență, cele mai multe de gravitate extremă. Este semnificativ că prin acest act se concluzionează că moartea victimei a fost cauzată de șocul traumatic și hemoragic determinat de politraumatismul produs prin lovire repetată cu corpuri dure, cu polifracturi costale, rupturi ale plămânului, fracturi eschiloase ale ambelor oase femurale și contuzii la nivelul gâtului, ceea ce evidențiază că leziunile grave produse au interesat întregul corp al victimei, în special zona toracelui, în care se găsesc organe vitale importante. Pe lângă aceasta, se mai impunea să se aibă în vedere că din probele administrate rezultă că, la țipetele de durere și rugămințile victimei de a nu o mai lovi, inculpatul a continuat să îi aplice lovituri cu aceeași intensitate, întrerupând agresiunea numai pentru schimbarea obiectelor vulnerante folosite. Împrejurarea că după săvârșirea violențelor inculpatul a părăsit victima pe timp de noapte și la o temperatură scăzută, într-un loc unde nu se afla nicio persoană prin apropiere, care să îi poată da ajutor, evidențiază, de asemenea, intenția de a-i cauza moartea prin chinuri”^[1], context în care nu putem să nu adăugăm pe lista aspectelor de luat în calcul și **comportamentul inculpatului ulterior realizării violențelor**. În același sens, s-a decis că „fapta inculpatului care, după ce prin constrângere a avut relații sexuale cu victima în vârstă de 50 de ani și în stare de ebrietate, a lăsat-o inconștientă în zăpadă, dezbrăcată și expusă înghețului, împrejurări din cauza cărora a decedat, constituie infracțiunea de omor, comis cu intenție indirectă, și nu de ucidere din culpă, deoarece inculpatul a prevăzut rezultatul

^[1] C.S.J., s. pen., dec. nr. 740/1998, în R.D.P. nr. 4/1999, p. 151-152.

faptelor sale și, deși nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii lui”^[1].

2.4. În mod oarecum atipic, „din probele administrate rezultă că inculpatul a refuzat să oprească în dreptul locuinței tinerei pe care o transporta și a mărit viteza autoturismului. Conducând autoturismul cu viteză mărită, inculpatul nu a oprit nici când tânăra l-a avertizat că va sări din mers, astfel că, în momentul în care aceasta a ieșit din autoturism, a fost proiectată pe sol, decedând ulterior din cauza leziunilor grave ce i-au fost cauzate. Astfel, fapta inculpatului de a nu opri autoturismul, avertismentul victimei că va sări din mers, gestul acesteia având ca rezultat decesul ei constituie infracțiunea de omor, iar nu infracțiunea de ucidere din culpă, deoarece, pe planul laturii obiective, între acțiunea inculpatului de a menține autovehiculul în viteză în timp ce victima deschidea portiera pentru a sări și lovirea acesteia, urmată de deces, există legătură directă de cauzalitate, iar din punct de vedere subiectiv, inculpatul a acționat cu intenție, a prevăzut rezultatul posibil al faptei sale și a acceptat ca victima să sară din autoturismul ce se deplasa cu viteză, cu toate consecințele ce decurg din aceasta”^[2], ceea ce ne face să opinăm în sensul că modalitatea de apreciere este una deosebit de complexă, **luându-se în calcul inclusiv impactul avut de acțiunea inculpatului asupra psihicului victimei.**

Pe aceeași linie de situații faptice, „din probele administrate în cauză rezultă că, față de modul cum a acționat, inculpata a prevăzut că acțiunile sale ar putea duce la moartea victimei, rezultat pe care l-a acceptat, ceea ce înseamnă că a săvârșit fapta cu intenție indirectă de a ucide. Din relatările constante ale martorilor, persoane care au fost de față la desfășurarea conflictului, s-a reținut că inculpata, bătând cu putere în ușa victimei, pe care în final a spart-o, pătrunzând în locuință, striga că o va omorî, iar când fiica sa a luat-o de mână în dorința de a o scoate din camera victimei,

^[1] C.A. Bacău, dec. pen. nr. 45/1995, în R.D.P. nr. 4/1997, p. 111.

^[2] C.S.J., s. pen., dec. nr. 1620/1998, în R.D.P. nr. 1/2000, p. 138.

spunându-i că a văzut-o pe aceasta că se aruncă pe geam, inculpata i-a cerut să o lase în pace. Concordante sunt și declarațiile martorilor care au auzit victima cerând ajutor vecinilor, întrucât inculpata a intrat peste ea și o omoară. În raport cu toate acțiunile inculpatei – căutarea victimei, de două ori, la domiciliu, loviturile repetate, aplicate cu intensitate deosebită în ușa, amenințarea acesteia cu moartea, precum și pătrunderea în apartament după spargerea ușii, situație în care a văzut victima ieșită parțial pe fereastra de la baie –, se impune concluzia că, deși nu a acționat în mod direct asupra corpului victimei, a prevăzut că aceasta ar putea să se dezechilibreze și să se accidenteze mortal. Pe plan subiectiv, chiar dacă nu a urmărit acest rezultat, inculpata l-a acceptat în mod conștient, ceea ce înseamnă că a acționat cu intenție, și nu din culpă”^[1].

2.5. Așa cum este evident, „fapta inculpatului de a ucide victima prin tragerea asupra acesteia, din apropiere, a unui foc de pistol, după ce a efectuat mișcări de manevrare a armei de natură a demonstra existența intenției de a ucide, constituie infracțiunea de omor, iar nu infracțiunea de ucidere din culpă”^[2]; sau „fapta militarului aflat în serviciu de santinelă, care, pe întuneric, nesusizând că de postul său se apropie un alt militar, a dezasigurat pistolul mitralieră cu care era înarmat, a introdus cartuș pe țeavă și, fără a-l soma, a tras în acel militar, de la aproximativ 2 m, împușcându-l mortal în cap, constituie infracțiunea de omor, iar nu aceea de ucidere din culpă. De vreme ce declanșarea proiectilului nu se putea produce instantaneu, ci prin efectuarea mai multor operațiuni prealabile de manevrare a mecanismelor de tragere, între care și introducerea cartușului pe țeavă, se exclude săvârșirea faptei din ușurință sau neprevădere, ce caracterizează, sub aspect subiectiv, infracțiunea de ucidere din culpă”^[3]. În aceeași linie de circumstanțe, „s-a

^[1] C.S.J., s. pen., dec. nr. 376/1996, în R.D.P. nr. 1/1997, p. 122.

^[2] C.S.J., s. pen., dec. nr. 505/1999, în R.D.P. nr. 1/2001, p. 146-147.

^[3] C.S.J., S.U., dec. RIL nr. 1/1996, în R.D.P. nr. 2/1997, p. 133.

reținut că, în seara zilei de 13 aprilie 1996, în timp ce se afla în serviciul de pază la un combinat în calitate de gardian public, în urma unei altercații avute cu victima, inculpatul, agitat, a încărcat pistolul, l-a îndreptat spre aceasta și a tras asupra ei de la o distanță de câțiva centimetri. Or, în aceste condiții, este evident că inculpatul a acționat cu intenția de a ucide victima, încât nu se justifică schimbarea încadrării juridice a faptei”^[1].

Interesant este că, „aruncând în timpul zilei, de pe terasa unui bloc cu 8 etaje, cărămizile într-o zonă circulată cum este piața agroalimentară, se impune concluzia că, deși nu a urmărit uciderea vreunei persoane, inculpatul a acceptat eventuala producere a rezultatului, ceea ce caracterizează intenția indirectă sau eventuală, iar nu culpa. Situația de fapt reținută evidențiază, așadar, că inculpatul, pe plan subiectiv, a avut o atitudine de indiferență față de eventualitatea producerii morții unei persoane. Acest comportament caracterizează, în raport cu rezultatul eventual, intenția indirectă de omor, și nu culpa cu prevedere sau ușurință”^[2].

Relativ la **mijloacele folosite la comiterea infracțiunii**, s-a stabilit că, „la data de 26 ianuarie 2003, inculpatul, după ce a consumat băuturi alcoolice împreună cu B.C. la cabana al cărei paznic era, întrucât acesta refuza să plece, a dezlegat cei 4 câini rasa ciobănesc-german, asmuțindu-i asupra victimei. În raportul de autopsie s-a stabilit că moartea victimei a fost violentă, datorându-se insuficienței cardio-respiratorii acute, consecutivă hemoragiei masive externe, generată de multiple plăgi mușcate și sfâșiate. Astfel, din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul a fost instruit cu privire la agresivitatea câinilor, că pentru a goni victima a asmuțit câinii asupra acesteia și că, deci, a prevăzut că agresiunea ar putea duce la moartea victimei, rezultat pe care l-a acceptat, ceea ce înseamnă că a săvârșit fapta cu intenția de a ucide. În consecință, fapta inculpatului de a asmuți câinii asupra victimei, cu consecința

^[1] C.S.J., s. pen., dec. nr. 505/1999, în R.D.P. nr. 1/2001, p. 146.

^[2] C.S.J., s. pen., dec. nr. 369/1997, în R.D.P. nr. 3/1998, p. 143.

decesului ca urmare a multiplelor plăgi mușcate, constituie infracțiunea de omor, iar nu de ucidere din culpă”^[1].

2.6. Pornind de la aceleași criterii, „din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul, în urma unor gesturi ale colegului său, l-a apucat de umeri și l-a rostogolit de două ori peste cap, crezând că îi va cauza doar o suferință fizică prin șocul căderii; la cea de-a doua rostogolire s-a produs însă o fractură a coloanei vertebrale, prin hiperextensia forțată a gâtului, ceea ce a avut drept consecință decesul victimei, prin contuzie cu hemoragie meningo-medulară cervicală. În atare situație, fapta inculpatului, constând într-o acțiune violentă intenționată prin care a urmărit cauzarea unei suferințe neînsemnate, dar al cărei rezultat – moartea victimei – a depășit intenția sa, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămări cauzatoare de moarte”^[2].

De asemenea, „în ceea ce privește încadrarea juridică, din moment ce s-a constatat că leziunile cranio-cerebrale care au produs moartea victimei au fost rezultatul contraloviturii cauzate prin căderea victimei, iar nu al loviturilor pe care inculpatul i le-a aplicat cu palma peste față, corect s-a reținut că fapta, fiind săvârșită cu praeterintenție, constituie infracțiunea de loviri cauzatoare de moarte”^[3].

2.7. Pe de altă parte însă, „fapta de a aplica victimei numeroase lovituri, cauzându-i multiple echimoze și fractură de col femural, nu constituie infracțiunea de omor dacă decesul survine după o lună, ca urmare a unei bronhopneumonii, complicație apărută în evoluția fracturii de femur. Întrucât victima nu a fost dusă la spital, așa cum a recomandat medicul, fiind necorespunzător îngrijită, causalitatea indirectă dintre agresiune și deces nu constituie temei pentru a se reține săvârșirea infracțiunii de omor, ci pe aceea de vătămări

^[1] I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 1671/2004, www.scj.ro.

^[2] C.S.J., s. pen., dec. nr. 351/1996, în R.D.P. nr. 4/1996, p. 152-153.

^[3] C.S.J., s. pen., dec. nr. 456/1998, în R.D.P. nr. 4/1999, p. 147-148.